

253) Veliler Ve Kerametleri (Allah'ın Gerçek Mü'min Kullarına İkramlarından Örnekler.)

Bu bölümdeki dört ayet ve sekiz hadis-i şeriften, gerçek mü'minlere ne korku ne de üzüntü olmayacağını, Allah dilerse çok yüksek hurma ağacının tepesinden sallamakla hurmanın dökülebileceğini, Allah dilerse kuluna hiçbir emek sarfetmeden bazı rızıklar verebileceğini, yine Allah isterse üç yüz küsur sene bir mağarada birkaç insanın rahatsız olmadan yaşayabileceklerini, Allah isterse kullarına az bir yemeği bereketlendirip çoğaltabileceğini, Allah tarafından bazı kimselere bazı şeylerin ilham edilebileceğini, Hz. Ömer'in de bunlardan biri olduğunu, gerçek mü'minlerin dua ve beddualarını Allah'ın kabul edeceğini, Allah dilerse toprağın cesetlerden hiçbir şeye zarar veremeyeceğini, yine Allah gerçekten mü'min kullarına bir ışık vererek yollarını aydınlatabileceğini, hiçbir meyvenin bulunamayacağı bir anda Allah'ın gerçek mü'min kuluna her türlü meyveyi ikram edebileceğini öğreneceğiz. [\[1\]](#)

"Unutmayın ki, Allah'a dost ve yakın olanların korkmaları için bir sebep yoktur. Onlar acı ve üzüntü de çekmeyeceklerdir. Onlar iman edip sonra yollarını Allah ve kitabıyla bulmaya çalışanlardır. Onlar için hem bu dünya hayatında, hem de sonraki hayatta müjdeler var. Allah'ın va'dinde asla değişme yoktur. O verdiği sözü mutlaka yerine getirir. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk da budur." (Yunus: 10/62-64)

"Hurma ağacını kendine doğru silkele ki, üzerine olgun, taze hurmalar dökülsün ve sonra da ye iç, doğacak olan bu çocuktan dolayı da, gözün aydın olsun! Ve insanlardan birini görürsen, ona de ki: "Ben, o sınırsız rahmet sahibi için, bir süre konuşmaktan kaçınmaya söz verdim. Bu yüzden bu gün insanlardan hiçbir kimseyle konuşmayacağım." (Meryem: 19/25-26)

"...Zekeriyya ne zaman O'nu mabette ziyaret ettiyse, yanında yiyecekler görür ve sorardı: "Ey Meryem, bunlar sana nereden geliyor?" Meryem: "Bunlar Allah'tandır, Allah dilediğine hesapsız rızık bağışlar" diye cevap verdi." (Al-i İmran: 3/37)

"Madem onlardan ayrıldınız ve Allah'tan başkasına ibadet etmeyeceksiniz, sığının mağaraya da Rabbiniz, rahmetiyle bir genişlik versin ve işinizde de size kolaylık sebepleri hazırlasın. Ve yıllarca güneşin doğarken, onların mağarasını sağ taraftan yalayıp geçtiğini, batarken de onlara dokunmadan sol yandan geçip gittiğini ve onların mağaranın genişçe bir bölümünde bulduklarını görürdün. İşte bu Allah'ın ayetlerinden (keramet-lerinden) biriydi." (Kehf: 18/16-17)

Veli: Allah'ın dostu, sevgili kulu, iyi müslüman anlamına gelir.

Keramet: Allah'ın bu tür kullarına ikramıdır ki, başkalarına yapılmayan bu ikram böylesi kullar için yapılır ki Allah'ın bir ikramıdır. Allah'ın peygamberlere yaptığı bu ikramlara ise Mucize denir. [\[2\]](#)

1506. Ebû Muhammed Abdurrahman İbni Ebû Bekr es-Siddîk *radiyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Suffe ashâbı fakir kişilerdi. Bir keresinde Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

– "İki kişilik yemeği olan (suffe ashâbından) bir üçüncüsünü; dört kişilik yemeği olan da bir beşincisini ve hatta altıncısını yemeğe buyur edip götürsün!" Yahut buna benzer bir tavsiyede bulundu.

Ebû Bekir, onlardan üç kişiyi evine getirdi. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* de on kişiyi alıp götürdü.

Ebû Bekir, akşam yemeğini Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in evinde yedi. Yatsı namazı kılınıncaya kadar orada kaldı. Gecenin hayli ilerlemiş bir vaktinde evine döndü. Hanımı ona:

– Seni misafirlerinin yanında bulunmaktan alıkoyan nedir? diye sordu. O da:

– Vay! Sen onlara hâlâ yemek vermedin mi? diye çıkıştı. Hanımı:

– Sen gelmedikçe yemek yemeyeceklerini söylediler, sofrayı kurduk, yemediler, dedi.

(Hadisin râvîsi) Abdurrahman şöyle dedi: Ben ortalıktan kaybolup saklandım. Ebû Bekir bana:

– Behey anlayışsız herif! diye bağırды. Verdi veriştirdi. Sonra hiddetle:

– İçinize sinmesin, yiğın. Vallahi ben bu yemekten yemiyeceğim, dedi.

(Abdurrahman dedi ki), Allah'a yemin ederim ki, bizim her el uzattığımız lokmanın altından yemek daha artıyordu. Nihayet misafirler doydular. Yemek de ilk getirildiğinden daha fazla olarak ortada duruyordu. Ebû Bekir yemeğe baktı, olduğu gibi duruyordu. Hanımına hitâben:

– Bu ne hal? Ey Benî Firâsın kızı! dedi. O da:

– Gözümün nuruna yemin ederim ki, yemek şimdi öncekinden üç misli fazladır, dedi.

Bunun üzerine Ebû Bekir o yemekten yedi ve ettiği yemini kastederek, "O, şeytandı" dedi. O yemekten bir lokma aldıktan sonra, geri kalanı Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gönderdi. Yemek orada sabaha kadar durdu. Bizim ile bir topluluk arasında bir sözleşme vardı.

Sözleşmenin süresi bittiği için o topluluk Medine'ye gelmişlerdi. İçlerinden sözcü olarak on iki kişi ayırdık. Her biri ile beraber kaç kişinin bulunduğunu Allah bilir. İşte onların hepsi o yemekten yediler.

Buhârî'nin bir rivâyetinde [3] şöyle denilmektedir:

(Misâfirlerin, kendisi gelmedikçe yemek yemek istemediklerini öğrenince) Ebû Bekir, o yemekten yemeyeceğine dair yemin etti. Hanımı da o yemedikçe yemeyeceğine yemin etti. Misafir veya misafirler de, zaten o yemedikçe sofraya oturmayacağına – veya oturmayacaklarına– yemin etmişlerdi. Bunun üzerine Ebû Bekir:

– Başlangıçta yaptığım yemin şeytandandır, haydi buyurun yemeğe, dedi. Kendisi de misafirleri de yediler. Her el uzattıkları lokmanın altından yemek çoğalıyordu. Bunun üzerine Ebû Bekir, hanımına:

– Ey Benî Firasın kızı, bu ne hal? dedi. O da:

– Gözümün nûruna yemin ederim ki, yemek şimdi, ilk halinden daha fazladır, dedi. Oradakiler yediler, mevcut yemeği Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem'e* gönderdiler.

Abdurrahman, Hz. Peygamber'in bu yemekten yediğini haber verdi.

Bir başka rivâyette [4] olay şöyle anlatılmaktadır:

Ebû Bekir, oğlu Abdurrahman'a;

– Ben Hz. Peygamber'in yanına gideceğim. Ben gelinceye kadar misafirlerin hizmetinde bulun, yemeklerini yedirmiş ol, diye tenbihde bulundu. Abdurrahman misafirlere yemek getirdi,

"Buyurunuz, " dedi. Onlar:

– Bu evin sahibi nerede? dediler. Abdurrahman:

– Siz buyurun, yiyin, dedi. Onlar:

– Evin sahibi gelinceye kadar biz yemiyeceğiz, dediler. Abdurrahman:

– Yemeğinizi lutfen yiyiniz. Eğer babam geldiğinde siz yemek yememiş olursanız, bana darılır, kızar, diye ısrar ettiyse de misafirleri yemeye ikna edemedi. (Abdurrahman diyor ki) babam geldiğinde bana fenâ halde çıkışacağını bildiğim için o gelince hemen savuşup bir yere gizlendim.

– Misafirlere ne yaptınız? diye sordu. Durumu haber verdiler. Bunun üzerine:

– Abdurrahman! diye bana seslendi. Cevap vermedim. Sonra yine:

– Abdurrahman! diye bağırdı. Ben yine ses vermedim. Bu defa:

– Behey anlayışsız herif! Sesimi duyuyorsan, Allah aşkına gel, dedi. Ben de yanına gelip:

– Benim kusurum yok, istersen misafirlere sor, dedim. Misafirler:

– Abdurrahman doğru söylüyor, bize yemek getirdi ama biz yemedik, dediler. Bunun üzerine:

– Demek beni beklediniz! Ben de bu gece bu yemeği yemiyeceğim işte! dedi. Onlar:

– Allaha yemin ederiz ki sen yemezsen, biz de yemeyiz, dediler. Ebû Bekir:

– Allah iyiliğinizi versin! Size ne oluyor ki, yemeğimizi kabul etmiyorsunuz? Haydi buyurun yemeğe! dedi. Yemek geldi, babam elini koydu, besmele çekti, "Kızgınlığımdan ötürü başta ettiğim yemin şeytandandır" deyip yemeği yedi, misafirler de yediler. [5]

1507. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'*den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden önce yaşamış ümmetler içinde kendilerine ilham olunan kimseler vardı. Şayet ümmetimin içinde de onlardan biri varsa, hiç şüphesiz o Ömer'dir." [6]

* (Müslim, Fezailu's-Sahabe, 24)'de Hz. Ömer'in şu sözü geçer: "Rabbime üç konuda muvafık düştüm. Makamı İbrahim, örtünme meselesi ve Bedir esirlerine yapılacak muamele." Bu konulardaki ayetler Hz. Ömer'in görüşüne uygun inmesine rağmen, Hz. Ömer edebinden dolayı "Ben muvafık düştüm" demektedir. İhtimal ki kendisi için en önemli olanları bunlar olduğu içindir. İbni Hacer bu uygunluğun on beşine vakıf olduk demesi, Suyuti'nin ise bunu yirmi bire çıkarması, bunun çok olduğunu gösterir. Bu kıssaları sıralamak gerekirse,

1. Makamı İbrahimde tavaftan sonra iki rekat namaz kılmak,

2. Hicab yani örtünme meselesi Ahzab: 33/33 ayeti
3. Bedir esirleri hakkında yapılacak muamele (Enfal: 8/68)
4. Münafıkların liderinin cenaze namazını kılmaması gerektiği meselesinde (Tevbe: 9/84)
5. İçkinin haram kılınmasıyla alakalı (Maide: 5/90) ayeti
6. Mü'minun: 23/2-14. ayetlerinin sonu
7. Hz. Aişe'nin iftiradan uzak oluşuyla alakalı Nur: 24/16 ayeti
8. Nisa: 4/65 ayetinde
9. Bakara: 2/98 ayeti. Hz. Ömer'in görüşüne uygun düştü.

Bu konuda hadis kitaplarının Menakıbu'l-Ensar ve Fedailu's-Sahabe bölümleriyle Tecrid terc. 2/346'ya bakılabilir. [\[7\]](#)

1508. Câbir İbni Semüre *radıyallahu anhümâ* dedi ki; Kûfeliler(in bir kısmı vâli) Sa'd İbni Ebû Vakkâs'ı (halife) Ömer İbnu'l-Hattâb *radıyallahu anh* 'e şikâyet ettiler. Ömer de Sa'd'ı vâlilikten azledip Ammar İbni Yâsir'i Kufeye vâli tayin etti. Kûfeliler Sa'd hakkındaki şikâyetlerini, "Sa'd namaz kıldırmasını bile bilmiyor" demeye kadar vardırırmışlardı.

Ömer, adam gönderip Sa'd'ı Medineye getirtti ve:

– Ey Ebû İshak! Bu adamlar senin namaz kıldırılmayı bile bilmediğini iddia ediyorlar, dedi. Bunun üzerine Sa'd:

– Allaha yemin ederim ki ben onlara Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in namazı gibi namaz kıldırıldım; ondan hiçbir şeyi eksik bırakmadım. Yatsı namazını kıldırırken ilk iki rek'atte uzunca ayakta durur, son iki rek'ati de hafif tutarım, dedi.

Ömer:

– Senden bizim beklediğimiz de aslında budur, Ey Ebû İshak, dedi. Sonra, (durumu bir de yerinde araştırmak üzere) Sa'd ile birlikte bir veya birkaç adamı Kûfeye gönderdi.

Görevli kişi Kûfelilerden Sa'd'ın durumunu soruşturdu, bütün mescidlere gidip cemaata Sa'd'ı sordu. Onlar da Sa'd hakkında hep övgü dolu sözler söylediler. En sonunda Absoğulları mescidine gitti (ve herkesi Sa'd hakkında bildiklerini Allah için söylemeye davet etti). Onlar arasından Ebû Sa'de Üsâme İbni Katâde kalktı ve şöyle dedi:

– Mâdem ki bize Allah adını verdin, söyleyeyim: Sa'd, askerle birlikte harbe gitmez, mal taksiminde eşitliği gözetmez, adâletle hükmetmez, dedi.

Bunun üzerine Sa'd şöyle dedi:

– (Madem ki sen böyle dedin) Ben de senin hakkında vallahi üç dilek dileyeyeceğim: Allahım, senin bu kulun bu söylediklerinde yalancı ise, sen onun ömrünü uzat, fakirliğini artır ve kendisini fitnelere çarptır.

Sonraları Üsâme'ye hali sorulduğunda:

– Kocamış, fitneye uğramış zavallı bir ihtiyarım ben. Sa'd'ın bedduasına tutuldum, diye cevap verirdi.

Hadisi, Câbir İbni Semüre'den rivayet eden râvi Abdülmelik İbni Umeyr şöyle der: Daha sonraki zamanlarda o kişiyi ben de gördüm. Yaşlılıktan dolayı kaşları gözlerinin üzerine düşmüş olduğu halde yollarda rast geldiği kız çocuklarına sataşır, onları çimdiklerdi. [8]

* Allah dilerse sevdiği bir kulunun da dua veya bedduasını kabul eder ve o kuluna böylece de ikramda bulunur. [9]

1509. Urve İbni'z–Zübeyr'den rivayet edildiğine göre Ervâ Binti Evs, kendi arazisinden bir parçayı gasbettiği iddiasıyla Saîd İbni Zeyd İbni Amr İbni Nüfeyl İbni'l–Hakem *radıyallahu anh* 'ı (Medine vâlisi) Mervân İbnü'l–Hakem'e şikâyet etti. Bu şikâyet üzerine Saîd:

– Ben bu konuda Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in söylediklerini dinledikten sonra, onun hakkını üzerime geçirir miyim hiç! dedi. Mervân:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den ne duydun? diye sordu. O da:

– Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in, "Kim haksız olarak bir karış yer alırsa, o yerin yedi katı o kişinin boynuna dolanır"

buyurduğunu işittim, dedi. Bunun üzerine Mervân Saîd'e hitâben:

– Artık senden, bundan başka delil istemiyorum, dedi.

Dâva bu noktaya gelince Saîd:

– Allahım! Eğer bu kadın yalancı ise, sen onun gözünü kör et, kendisini de o arazisinde öldür! diye beddua etti.

Urve dedi ki, kadın ölmeden önce gözleri kör oldu ve bir gün o dâva konusu yerde gezinirken bir çukura düşüp öldü. [\[10\]](#)

Müslim'in, Muhammed İbni Zeyd İbni Abdullah İbni Ömer'den bir rivayeti de aynı mânadadır. Râvi Muhammed, o kadının kör olduğunu, Saîd'in bedduasına uğradım diyerek duvarlara tutuna tutuna yürüdüğünü görmüş ve o kadının, dâva konusu arazisindeki bir kuyuya düştüğünü ve kabrinin o kuyu olduğunu haber vermiştir. [\[11\]](#)

* Allah dilerse sevdiği bir kuluna ikram olmak üzere dua veya bedduasını kabul eder de o kuluna ikramda bulunmuş olur. [\[12\]](#)

1510. Câbir İbni Abdullah *radiyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Uhud Harbi'nden önceki gece babam beni yanına çağırdı ve "Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sahâbîlerinden ilk öldürecek kişinin ben olacağımı sanıyorum. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hariç, benim için geride bırakacağım en kıymetli kişi sensin. Borçlarım var, onları öde. Kardeşlerine daima iyi davran" dedi.

Sabahleyin babam ilk şehid düşen kişi oldu. Bir başka şehid ile birlikte onu bir kabre defnettim. Sonra onu bir başkasıyla aynı kabirde bırakmayı içime sindiremedim. Altı ay sonra onu kabirden çıkardım. Bir de ne göreyim; kulağı(nın bir kısmı) hariç, tüm vücûdu kendisini kabre koyduğum günkü gibiydi. Onu yalnız başına bir mezara defnettim. [\[13\]](#)

* Allah dilerse sevdiği kuluna şehid olacağını bildirir, bu sahabi Abdullah ibni Amr ibni Haram'ın ilk kerameti, yani Allah tarafından verilen ilk ikramıdır. İkinci kerameti ise 6 ay geçmesine rağmen cesedinin çürümemesidir. [\[14\]](#)

1511. Enes *radiyallahu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbından iki kişi karanlık bir gecede Peygamber *aleyhisselam* 'ın yanından çıktılar. Önlerinde meş'ale gibi iki ışık peydâ oldu. Birbirlerinden ayrılınca da evlerine varıncaya kadar herbirinin yolunu bir ışık aydınlattı. [\[15\]](#)

* Bu ışık işi bu iki sahabe ile sınırlı değildir. Tüm kabilesinin İslam'a girmesine vesile olan Tufeyl ibni Amr ed-Devsî, peygamberimizin "*Allahım ona bir alamet ver*" duası neticesinde iki kaşı arasında meydana çıkan bir nur onun yolunu aydınlatmıştır. İnsanlar bunu bir hastalık kabul ederler, yüzümde olmasın isteği üzerine bu nur elindeki bastonuna geçmiş ve kendisi zünnur nurlu kimse diye anılır olmuştur.

Yine aynı şekilde, Katade ibni'n-Numan, Ebu Ubeys el-Evsi, Hamza ibni Ömer el-Eslemi isimli sahabilerin de bu tür ışık kerametleri hadis kitaplarımızın Menakıbu'l-Ensar ve Fezailu's-Sahabe bölümlerinde aktarılır. [\[16\]](#)

1512. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* başlarına Medineli Âsım İbni Sâbit'i komutan tayin ettiği on kişiden oluşan bir kâfileyi (irşad ve istihbârât için) görevlendirdi. Kâfile Usfân ile Mekke arasında bulunan Hüdât denilen yere ulaştı. Bunların hareketi (müşriklerce), Hüzeyl'in bir kolu olan ve Lihyân oğulları denilen kabileye haber verilmişti. Lihyân oğulları yüze yakın okçudan oluşan bir grupla onları takibe aldılar. Âsım ve arkadaşları izlendiklerini farkedince, kendilerini savunabilecekleri yüksekçe bir yere sığındılar ama düşman da onların çevresini sardı ve:

– İnin aşağı, elinizdeki silahları bırakıp teslim olun. Söz veriyoruz hiç birinizi öldürmeyeceğiz! dediler. Bunun üzerine Âsım İbni Sâbit:

– Arkadaşlar! Ben, bir kâfirin sözüne güvenerek aşağı inmem, dedi. Allahım, durumumuzu Peygamberine bildir, diye dua etti. Bunun üzerine düşmanlar, Âsım'ı (ve komutasındaki altı kişiyi) oka tutup şehit ettiler. İçlerinden üç kişi, Hubeyb, Zeyd İbni Desine ve bir kişi daha verilen söze güvenerek inip teslim oldular. Müşrikler bu üç kişiyi ellerine geçirince, yay tellerini çıkarıp onları kısıvrak bağlamaya kalktılar. Durumu gören üçüncü kişi:

–Bu bize yapılan ilk kalleşliktir. Vallahi size aslâ teslim olmayacağım. Şu şehitler bana güzel bir örnektir, diye direndi. Onu zorla sürükleyip götürmek istediler ise de şiddetle karşı koydu. Bunun

üzerine onu da şehit ettiler. Hubeyb ve Zeyd İbni Desine'yi götürüp Bedir Gazvesi sonrasında Mekke'de sattılar. Hubeyb'i, Bedir Gazvesi'nde öldürdüğü Hâris İbni Âmir İbni Nevfel İbni Abdimenâf'ın oğulları satın aldı. Hubeyb, kendisini öldürmeye karar verdikleri güne kadar onların elinde esir olarak kaldı.

Bu esâret günlerinde Hubeyb, etek traşı olmak için Hâris'in kızlarından birinden bir emânet ustura istedi, o da verdi. Bir ara kadının gafletinden yararlanan küçük çocuğu, Hubeyb'in yanına sokuldu. Hubeyb'in elinde ustura olduğu halde çocuğu dizine oturttuğunu görünce kadın, son derece telaşlandı. Durumu sezen Hubeyb:

– Çocuğu öldüreceğimden mi endişeleniyorsun? Ben böyle bir şey yapmam! dedi.

Kadın dedi ki: Allah'a andolsun ki ben hayatımda Hubeyb'den daha iyi bir esir görmedim. Vallahi ben onu, zincire bağlı olduğu ve Mekke'de hiç bir meyvenin bulunmadığı bir gün taze üzüm yerken gördüm. Bu, Allah'ın Hubeyb'e lutfettiği bir rızıktı.

Hâris'in oğulları onu öldürmek için Harem bölgesinin dışına Hill denilen yere çıkardıkları zaman Hubeyb onlara:

– Müsaade edin de iki rek'at namaz kılayım, dedi. Bıraktılar. Hubeyb iki rek'at namaz kıldı ve sonra “Allaha yemin ederim ki, ölümden korktuğumu zannetmeyeceğinizi bilsem, bu namazı daha fazla kılardım” dedi ve “Allahım! Bunların her birini tek tek mahvet, birer birer canlarını al, hiç birini sağ bırakma!” diye dua edip şu beyitleri okudu:

Müslüman olarak öldükten sonra,

Nasıl öldüğümü asla dert etmem.

Bunların hepsi elbette Allah uğrunda;

Dilerse O, pek kolaydır, parçalanmış vücûdumla rahmete ermem!

Böylece Hubeyb, idam edilecek her müslümanın iki rekat namaz kılması âdetini başlatan kişi oldu.

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*, düşman tarafından kuşatıldıkları gün bu on kişilik müslüman kafilesinin başına gelenleri ashâbına anında bildirmişti.

Âsım İbni Sâbit'in şehit edildiğini haber aldıkları zaman Kureyş'in bazı ileri gelenleri, (Bedir savaşında) kendilerinden birini öldürmüş olması sebebiyle onu tanımaya yarayacak bir parçasını getirmek üzere adamlar yolladılar. Bunun üzerine Allah, Âsım'ı korumak için bir arı sürüsü gönderdi. Bu arı bulutu Âsım'ın cesedini kapladı. Kureyşin adamları, onun nâşından hiç bir şey koparmaya imkân bulamadılar. [\[17\]](#)

1513. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Ömer *radıyallahu anh*, herhangi bir şey hakkında "Ben şöyle düşünüyorum" dedi mi, o şey gerçekten onun düşündüğü gibi neticelenirdi. [\[18\]](#)

1505 no'lu hadise ve açıklamasına bakınız.

* Kitabın müellifi Nevevi der ki: Bu kitabın değişik bölümlerinde velilerin kerameti = Allah'ın sevgili kullarına ikramı konusunda değişik hadisler bulunmaktadır. Mesela:

a) Sihirbaz ve rahib arasında gidip gelen genç, (30. Hadis)

b) Cüreyc hadisi (261. hadis)

c) Kayanın kapattığı mağara kapısı (12. hadis)

d) Buluttan falanın bahçesini sula hadisi (562. hadis) bunlardan bir kısmıdır. Bu örnekleri çoğaltmamız mümkündür. [\[19\]](#)

[\[1\]](#) Abdullah Parlıyan, Açıklamalı Tam Riyazu's-Salihin Tercümesi: 429.

[\[2\]](#) Abdullah Parlıyan, Açıklamalı Tam Riyazu's-Salihin Tercümesi: 429.

[\[3\]](#) Edeb 87.

[\[4\]](#) Buhârî, Edeb 88.

[\[5\]](#) Buhârî, Mevâkîf 41, Menâkıb 25, Edeb 87–88; Müslim, Eşribe 176, 177.

[\[6\]](#) Buhârî, Fezâilü'l-ashâb 6; Enbiyâ 54; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 23. Ayrıca bk. Tirmizî, Menâkıb 17.

1511 no'lu hadise bkz.

[7] Abdullah Parlıyan, Açıklamalı Tam Riyazu's-Salihin Tercümesi: 431.

[8] Buhârî, Ezân 95; Müslim, Salât 158–159. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 128; Nesâî, İftitâh 74.

[9] Abdullah Parlıyan, Açıklamalı Tam Riyazu's-Salihin Tercümesi: 432.

[10] Buhârî, Bed'ül-halk 2, Mezâlim 13; Müslim, Müsâkât 139–142. Ayrıca bk. Tirmizî, Diyât 21.

[11] Müslim, Müsâkât 138.

[12] Abdullah Parlıyan, Açıklamalı Tam Riyazu's-Salihin Tercümesi: 433.

[13] Buhârî, Cenâiz 78.

[14] Abdullah Parlıyan, Açıklamalı Tam Riyazu's-Salihin Tercümesi: 433.

[15] Buhârî, Salât 79; Menâkıbü'l-ensâr 13.

[16] Abdullah Parlıyan, Açıklamalı Tam Riyazu's-Salihin Tercümesi: 433.

[17] Buhârî, Cihad 170, Meğâzî 10, 28.

[18] Buhârî, Menâkıbü'l-ensâr 35.

[19] Abdullah Parlıyan, Açıklamalı Tam Riyazu's-Salihin Tercümesi: 435.